

ஐஐஐஐஐஐ நடந்து இரண்டு பரேமும் அய்யனார் கோயிலதைத் தான் தாண்டியிருக்கிறார்கள். இன்னும் கரபைப் பாதையேறி ஒரு கல் தொலைவு நடந்து கல் வெட்டாங் கிடங்கிற்குள் இறங்கி மடேறே பனகைக் கட்டம் தாண்டி அப்பண்டு மூதலாளி தோட்டங் கடந்து பைபாஸ் ரோடு போக வேண்டும். அங்கிருந்து டவுன் ஆஸ்பத்திரிக்கு குறுக்கும் நடுக்குமாய் திருக்களங்குள் நுழைந்து போனாலும் அந்த தீரம் மட்டும் ஒரு மலை தாராளமாய் இருக்கும்.

அக்னி நட்சத்திரம் முன்னழை பின்னழை முடிந்து ஒரு ஏழுநாள் ஆனபின்னாலும் வெயிலின் உக்கிரம் தீயாய் உடம்பில் விழுந்து எரிந்தது. அறுபத்தைத் தாண்டிய வயதாகிப் போன பங்கஜத்தம்மாளுக்கு ஈழநோய் கண்டிருந்தது. முந்திச் சலையால் தலையை முக்காபிட்டு கபின் விழுந்த உடம்பைத் தாங்கிப் பிபிக்கிற மாதிரி கைகளை இடுப்பில் வைத்துக் கொண்டு அபியை எண்ணி எண்ணி வைத்து நடந்தாள். போய்ச் சரே வேண்டுமே என்ற அந்த நடத்தை அவளுக்கு விரசல்.

நெஞ்சலும்புகளின் இடையில் தோல்படிந்து எண்ணி விடும்படியாக அவை வெளித்தெரிந்தன. இடுப்பில் இருந்த கைகளை இறக்கி இரண்டு தொட்கைகளிலும் ஊன்றி கரபைப் பாதையில் ஏறி பின்னால் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

தீரத்தில் வந்து கொண்டிருந்த வயித்துப் பிள்ளைச் சூலி முனிச்சிக்கு ரொம்பவும் முடியவில்லை. வாயிலிருந்து நாக்கு லசோக வெளித்தள்ள கிந்தி கிந்தி நடந்து வந்து கொண்டிருந்தாள். வெயிலும் தீரமும் வயிறு பருமனும் அவளைக் கிறங்கடித்து விட்டது. மூழு ஊனமான எலும்புத்தாக்கம் மட்டும் உள்ள சிறிய இடது காலை ஊன்றும் போது இடப்பக்கமாய் ஒரு முழுத்திற்கு அவள் உருவம் கீழே சாயும். நரேத்தியான வலது காலை ஊன்றும் போது நரோய் நிமிர்ந்து மலேநோக்கி எகிறிய உருவம் அடூத்த வினாடி தொபுக்கென்று கீழே விழப்போவது போல இடதுகாலை ஊன்றுவாள்.

அவளின் கர்ப்ப வயிறு அவளையெங்கே பின்னோக்கிக் கவிழ்த்து விடும்மோ என்பது மாதிரி இட வலப்புறமாய் ஆடிக் கொண்டேயிருந்தது.

ஆத்தா எதிர்பார்த்து கரையின்மேலே வயிலில் நிற்பதைப் பார்த்த முனிச்சி கொஞ்சம் வகேமாய் நடப்பதைப் போல உணர்ந்த கொண்டாளே தவிர நடன விரைவு கொள்ளவில்லை. கரையின் மேட்டில் ஏற சிரமப்பட்ட முனிச்சி, தடாலென கைகளை தரையில் ஊன்றி ஒரு பிராணியைப் போல ஊர்ந்து மலே நோக்கிப் போனாள். அப்போது அவளின் சம்பிய இடதுகால் சலேகைக்குள் தறிக்கால்களைப் போல தனியாக அந்தரத்தில் ஆடிக் கொண்டிருந்தது. ஒருகால் பலத்தில் மலே தாவித் தாவி வந்த முனிச்சியை பங்கஜத்தம்மா மலெல்ல நடந்து வந்து தடுக்கிவிட குனிந்தாள்.

அவள் கைகளைத் தட்டி மறுத்து தானாக ஊன்றி எழுந்தாள். "நீ நம்முங்ஙாடி போ... நாங் நடங்ந்து பிங்ஙாடியே வந்திருவவே" ஆத்தாளுக்கு மக்கின் வழியே அவள் எப்போதும் பசேம் பாசையில் தறையம் சொன்னாள். நாக்குதான் பசேய்தானாலும் ஒலி மக்கின் வழியேதான் வந்தது. புறா முட்டை மாதிரியான அவள் கண்கள் பங்கஜத்தம்மாவிடம் பசேய் போது எங்கோ வானத்தைப் பார்த்தபடி இருந்தது. பிடறி வரை படிந்திருந்த தலை முடி வரே வயிலில் நசநசத்தது. "பசேசு அரைகுறைதான். காலு ஒண்ணு ஊன்ற்தான். புண்ணியவாட்டி பதினஞ்சு வருசமா என்னை பதெத்தாய் மாதிரி வச்சுப் பாக்காளே! உலகத்துலே நானும் பாக்கணை பதெத்து வளத்தது கட்டாய் தகப்பனை கட்சி காலத்துல பாக்கிறதில்லை. எங்கிருந்தோ வந்தா எங்காலம் சென்றிருச்சி. இவளை நான் கண்டெடுக்கலையோ நான் நாறித்தான் சதெத்திருப்பனே"

Written by

Saturday, 23 April 2005 19:29 - Last Updated Monday, 05 October 2009 05:51

பங்கஜத்தம் மாவின் மனசு நினைத்ததை கண்ணீர் வளிக் கொணர்ந்தது. சாயங்காலம் ஆறுமணிவரையிலும் தீப்பெட்டி ஆபீசில் கிடந்து லோலபட்டு விட்டு ஊருக்கு மறக்கே ஆற்றின் வடகரையில் ஒதுக்குப்புறமாயுள்ள மண்டகப்பி கட்டிடத்துக்கு வருவாள் முனிச்சி. ஒரு காலத்தில் சாஸ்திரிகள் நிறைந்த அக்ரஹாரமாக இருந்த இடம் அது. கிழக்கேயுள்ள சாதத்தீர் நகரத்திலிருந்து சாதத்தீரப்பன் என்ற திருவவேங்கடசேபப் பெருமாள் அக்ரஹார வாசிகளாகக் காக இந்தக் கட்டிடத்திற்கு ஆற்றின் வழியாகப் பலலக்கில் வந்து இந்த மண்டகப்படியில் எழுந்தருளி மறுநாள் யானை வாகனத்தில் திரும்பி வழியில் மற்ற ஜாதிக் காரர்களுக்கும் அருள் பாலித்துச் செல்லும் இரண்டு நாள் ஆனித் திருவிழா நடக்கும் என்று சொல்கிறார்கள்.

சாஸ்திரிய குடும்பங்கள் பல வருசங்களாகக் குமுன்னமே அரசாங்க வலையை சம்பந்தமாய் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய்க் குடிபெயர்ந்த பின்னால் இந்தக் கட்டிடம் மட்டும் எஞ்சிக் கல் பெயர்ந்து பாசி பிடித்துக் கடைபாரற்றுக் கிடக்கிறது. அங்குதான் பங்கஜத்தம் மாவின் சட்டடியான படுக்கை.

குடத்தை எடுத்துக் கொண்டு காலடி மறையுற நேரத்தில் தறக்கே ஆற்றிற்கு வந்த காலையும் வராத காலையும் இழுத்துக் கொண்டு ஊற்றில் தண்ணீர் மொண்டு வந்து அரக்கப் பரக்க சமையைச் செய்து கட்டிலில் படுத்துத் திருக்கும் பங்கஜத்தம் மாவிற்கு வநெநீர் வதைத்துக் குளிப்பாட்டி சாப்பிட வதைத்து நாலாநாள் வருடமாய் முடியாமல் கிடந்தவளை இப்பொழுது கொஞ்சம் தமெப்பாக நடக்க வதைத் திருக்கிறாள்.

ஓத்தக் காலில்லாத அந்த சின்னஞ்சிறிசு மஹா ஆள் வலையைச் செய்கிறாள். இந்தப் பாடங்களில் தனக்கிருக்கும் ஊனமே அவளாக்குத் தெரியவில்லை. அது அவளாக்கு ஒரு குறையாகப் படவில்லை. அது பற்றி யாராவது பச்சினாலும் அவள் மக்கின் வழியே கோபித்துச் சிணுங்குவாள்.

அப்படித்தன் குறைபற்றிய பிரக்ஞையேயில்லாத முனிச்சியின் மலேதே திரிந்தே ஒரு சூமையை ஏற்றி வதைத்து விட்டாள் பங்கஜத்தம்மா.

""நான் தப்பிச் செய்திட்டனா? என்ன காலம்போனகாலத்துல உசிருல தபுக்கிச் சூமந்தவளுக்கு வஞ்சனை பண்ணிட்டனா? அவளுக்கு நல்லது செய்ற மாதிரி அந்தப் பச்சை மண்ணை உயிரோட இம்சுபட வச்சிட்டனா? ஏ! பரூமாளே! வங்கடசோ! விவரம் திரியாத குழந்தை உயிரோட தபுதாயப்படுறது சகிக்கலையே. இந்த வாயில்லா சீ வன என் சின்னப்புத்திக்கி தக்க பலி கொடுத்திட்டனா? ஓம்புள்ளையா இருந்தா இப்படிச் செய்வியான்னு நடுத்தியிலெ ஓன் நாமந்தரிச்ச ஒரு பெரிய மனுசி நித்தமும் கனவூல வந்து சினந்து சினந்து பசேசி காறித் துப்புறாளே பரூமாளப்பா!"

இந்த ஊருக்கு அவள் சிறுமியாய் வந்தபொழுது ஏழு அல்லது எட்டு வயதிரூக்கும். யானை கட்டிச் சாவடிக் குப்பக்கத்தில் சிறுவர்களெல்லாம் கட்டி அந்தச் சிறுமியைச் சூற்றி நின்று எகடாசி பசேசி கோட்டா செய்து கொண்டிருந்தார்கள். அந்த நேரம் பங்கஜம் அந்தப் பக்கமாய் வந்தாள். பிள்ளைகளை விலக்கி எட்டிப் பார்த்தாள். அந்தப் பெண் பிள்ளையின் தோற்றத்திலேயே இவளுக்கு இரக்கம் வந்து முகம் வாடிப் போனாள்.

""ஏ சின்னப் பைய பூள்ளைகளா போங்க அந்தப் பக்கம். பாவம் யாரு பதெத் பிள்ளையோ, எங்ஙன தப்ப விட்டுட்டார்களோ!"

Written by

Saturday, 23 April 2005 19:29 - Last Updated Monday, 05 October 2009 05:51

பக்கமாய்ப் போய் சிறுமியின் முகநாடியைப் பிடித்து தடுக்கி ""ஓம்பரேனென்னம்மா" என்றாள்.

""முனிச்சி!"

""ச்சொ... ச்சொ..." என்ற பங்கஜம் ""சாப்பிட்டயா" என்றாள்.

சாப்பிட்டேனென்றோ, சாப்பிடவில்லையென்றோ அர்த்தமாகாத ""ஙங்காயா சாப்கிட்டே" என்று நொண நொணத்த பசேச்சைப் பசேகிக் கொண்டே அந்தச் சிறுமி எழுந்து நடக்க முயன்றாள். கிழிந்த பாவாடையினுள்ளே அவளின் ஒரு கால்தன்கை முழ அளவிற்குச் சமீபிக் கிடந்தது.

பங்கஜத்திற்கு கண்களில் நீர்ததும்பிநின்றது. ""அடப்பாவமே அப்பிச் சொல்லு பிள்ளையைச் சும்னைனுதான் விட்டுட்டுப் போயிட்டாக. இந்தா பாரா பாப்பா உங்க அம்மா எங்கே? அம்மா பரேனென்ன சொல்லு."

அந்த சிறுமியின் முகம் அடுத்த விநாடி பிரகாசமாய் சந்தோஷித்தது. அவள் பிரியத்துக்குரிய அந்த முகம் தோன்றித் தோன்றி மறக்கிறது. அவளை மறக்கவோ சொல்லவோ முடியவில்லை. திட்டித் திட்டிய மகேங்கள் சரியனகைக் கடந்து செல்லும்போது அலை அலையாய் பிமியில் புரளும் நிழல்கள் வருடிக் கொண்டு செல்கிற மாதிரியான நினவை. துளசி வாசனையுடன் வழக்கைத் தலையில் சிவந்த ஒற்றைச் சிவப்பு நாமம் தரித்த அந்த சிவந்த கிழட்டு மனிதர் வந்துவிட்டால் அம்மா இவளை எங்காவது ஒளித்து வைப்பாள். வாய் பசே முடியாதவளாயிருந்தாலும் எப்பவாவது அப்பா என்று அழைத்து விடுவாளோ என்ற பயம் அவளுக்கு. "அம்மா" என்றாலே ஓடிவந்து வாய் பொத்தினாள். சில நேரம் அந்த நாமதாரிக் கிழவரை எதிர்பாராமல் பார்வையில் படநேர்ந்தால் ""எங்காவது கொண்டு ஒழின்னு சொன்னனே"ல சின்னச் சாதிப் பய மகளே."

சுற்றி நின்றவர்களைப் பார்த்தும் பங்கஜத்தைப் பார்த்தும் உதட்டைப் பிதுக்கி "ங்" என்று விக்விக்கிக் கண்களகைக் கசக்கிக் கொண்டு அழுதாள்.

பங்கஜம் முந்தானையில் மிக்கையும் கண்ணையும் தொடதைத்வாறு இரண்டு கைகளையும் அவளை நோக்கி நீட்டி ""வா" என்று தலையை ஆட்டிச் சிரித்தவாறு கப்பிட்டாள். அனாதையாய் தான்படும் பாடங்கள் மனதுக்குள் இருளாய்ச் சுற்றி எழும்பி அந்தச் சிறுமியின் மலே இரக்கமாய்க் கவிந்தது.

மெல்ல மெல்லக் கால்களைச் சாய்த்து ஊன்றி எழுந்து ஒரு சிறு அலையைப் போல பங்கஜத்தோடு வந்து சேர்ந்து கொண்டாள்.

Written by

Saturday, 23 April 2005 19:29 - Last Updated Monday, 05 October 2009 05:51

முனிச்சி பங்கஜத்தின் பின்னாடியே திரிவாள். ரெண்டு பரேயையும் ஊருக்குள் தனித்தனியே பார்ப்பது அரிது. "ஏ முனிச்சி இதைப்பாரு இது எங்க பங்கஜத்தம்மா என்று யாராவது மலேலே கை வதைத்து விட்டால் நான் என்று எழுந்து நொண்டி நொண்டி நாகத்தை துருத்திக் கொண்டு தருவில் கிடக்கும் கற்களை எடுத்து வீசுவாள்.

பங்கஜத்தம்மா மூதலாளி வீடுகளில் வீட்டு வலைகளைச் சயித்ததுபோக வயசுப் பெண்களின் மாதாந்திர துணிமணிகளை ஆற்றில் போய் அலசி வருவாள். பழையதும் சில நேரம் பலகாரங்களும் கிடக்கவும். பழைய துணிமணிகளையும் கட்டி வாங்கி வந்து முனிச்சிக்குப் போட்டு அழகு பார்ப்பாள். கடந்து போகும் நாட்கள் இருவரின் வடிவங்களையும் காலத்தின் போக்குக்கும் மிப்புக்கும் தகுந்த மாதிரி மாற்றிக் கொண்டேயிருந்தது.

தெற்றிய பற்களும் மலேநோக்கிப் பார்த்த உருண்டைக் கண்களும் கீழிறங்கி மலேழெம்பி சாயந்து சாயந்து நடக்கும் அகோச்சர வடிவமாயிருந்தாலும் உடல் வாளிப்பும் பருவமும் முனிச்சியை இளந்தாரிகளிடமிருந்து அவளால் காப்பாற்ற முடியவில்லை.

தினசரியும் வந்து உட்கார்ந்து அழுதுகொண்டு இருப்பாள். எவ்வளவு ரோசம் அவளுக்கு.

Written by

Saturday, 23 April 2005 19:29 - Last Updated Monday, 05 October 2009 05:51

பங்கஜத்தம் மாளுக்கும் அழுகை வந்தது. நலிந்து போன நெஞ்சு தாங்க மாட்டாமல் கனத்தது. கவலையுடன் முனிச்சியதைத் திரும்பிப் பார்த்து மீண்டும் ஒருச் சாயந்து கொண்டாள். தான் அனாதையாய் அலகைகிறபோது இப்படியான பயம் இல்லாமல் அநகே ஆம்பளகைளுடனான சிநகேதம் பற்றி எந்தக் கவலையும் இல்லாமல் திரிந்தாள். ஊர்க்காரர்கள் தன்னை "தர்மக் கப்பல்" என்று ஏளனம் செய்தது இப்போது முனிச்சியின் ரோசத்தைப் பார்த்தும் உடம்பு இற்றுப் போனதை எண்ணியும் நினைத்து அசிங்கப்படுகிறாள். அந்தச் சண்டாளன் மட்டும் அந்த ருசிப்பகைக் காட்டாமலிருந்தால்... இன்னொரு பசியகை கிளப்பாமலிருந்திருந்தால்...

அன்றைக்குப் பாவாடை தாவணி போட்டு தங்கப் பதுமனை மாதிரி இருந்த நேரம். முதலியாரம்மா வீட்டில் பத்துப் பத்திரம் தயேத்து கவலையற்று வயிறு கழுவிக் கொண்டிருந்த காலத்தில் அந்த மனிதர் வந்தார். அசதியில் துங்கிக் கொண்டிருந்தவளை முதலியாரம்மா வந்து எழுப்பினாள்.

""ஏ கழுதே எந்திரி யாரு வந்திருக்கா பாரு. துங்கு மஞ்சிக் கழுதலை! ஓஞ் சொந்தக்காரர் வந்திருக்காரு போய்ப் பாரு"

சொந்தமா? அவளுக்கு எல்லாமே முதலியார் வீட்டுதான். தனக்கென்று யாருமேயில்லை என்று விபரந்தரெய் எல்லோரும் சொல்லிச் சொல்லி தான் "அநாதி" என்று தள்ளிவடந்திருந்தாள். இப்போ சொந்தக்காரர் யாரு? கண்களகைக் கசக்கிக் கொண்டுவந்தாள்.

Written by

Saturday, 23 April 2005 19:29 - Last Updated Monday, 05 October 2009 05:51

முதலியாரய்யாவின நூற்காலிக்கு எதிரில் நூற்காலிபோட்டுச் சகெக்கச் சவெலெனென்று நிறத்தில் லசோன முன் வழுக்கையில் சிவப்பு ஒற்றை நாமம். பட்டு வடேட்டியும் பஜைமாவாமாக சிரிக்கச் சிரிக்கப் பசேனார்.

""இந்தாபி குழந்தே! இந்தப் புடவையைக் கட்டிக்கோ. அந்த அட்டைப் பெட்டியிலே ஸ்வீட் இருக்கு" என்று கொடுத்தார். ""இந்தாப்பா' என்று மண்டகப்பட்டியின் சாவியை முதலியார் ஞாபகமாய்க் கொடுத்தார். அதை வாங்கி "இந்தா மண்டகப்பட்டி பக்கம் போயிருக்கியோ' என்றார் வந்தவர். இல்லையென்று தலையை ஆட்டினாள். "இடமாவது தரெயுமோ' என்றார். தரெயும் என்று தலையை ஆட்டினாள். "திறந்து இடத்தை நல்லா சூத்தம் பண்ணி வை வற்றனே"

அன்றிலிருந்துதான் அவள் அசிங்கத்தைச் சூமந்தாள். ஆள் நடமாட்டமே வகை நாட்களாய்க் கண்டிராத மண்டகப்பட்டிக்கு அன்று ஒற்றைத் தடம் விழுந்தது. கொஞ்ச நாட்களில் அந்தத் தடம் மறைந்து மீண்டும் அங்கு புல் முளைத்தது. பலநாள் பாதையை வெறித்து வெறித்துப் பார்த்த பங்கஜம் ஏமாந்து போனாள். மண்டபப்பட்டியே அவளாக் குக்கதியானது. அவளின் வயதும் வாலிபமும் வனப்பும் கட்டக் கட்ட ஏக்கமும் தவேயும் கட்டாயமாகியது. மண்டபப்பட்டியைச் சூற்றிப் பல பாதைகள் முளைத்தன.

அந்த மறக்க முடியாத சில இரவுகளை விதவிதமான பல இரவுகளால் மறக்க முயன்றாள். அதுவே வாழ்க்கையாகவும் ஆகிப்போனது.

முளைச்சு மண்ணு இலை விடாத பயல்களும் வயசுப் பையன்களும் முனிச்சி

Written by

Saturday, 23 April 2005 19:29 - Last Updated Monday, 05 October 2009 05:51

வலேகைக்குப் போன நேரத்துல வந்து ""ஏ கிழவி முனிச்சியகைக் கொஞ்சம் ஏற்பாடும் பண்ணு. இந்தா இந்த ரப்பாயைப் பிடி. ரொம்பவும் கிராக்கி பண்ணாதே" என்று தினசரி நச்சரிப்புகள். அதட்டல்கள்.

வெளியே அழுது கொண்டு உட்கார்ந்திருந்த முனிச்சியை "ஏட்டி" என்று கஃப்பிட்டாள்.

கண்ணகைக் கசக்கிக் கொண்டு லப்பியபடியே உள்ளே வந்து பக்கமாய் உட்கார்ந்தவளை ஆதரவாய்த் தடவிச் சொன்னாள்.

""இருந்தாலும்கூட இந்தா பாரு. என்னமோ என்தாய் தகப்பன் சயெத் புண்ணியம். எனக்கு நீ கடசை காலத்துல வந்து உதவணும்னு அந்த பகவான் உன்னை அனுப்பிச்சிருக்காரு. சரி என்காலம் எப்படியோ சலெல்லுபடியாயிருச்சி. நீ இந்த ஓச்சக் காலு உடம்பை வச்சிக்கிட்டும் ஓம் உசிரை இவ்வளநா காப்பாத்திட்டே. இன்னும் எத்தனை நாளகைக்கு இந்தக் கந்தக மருந்துல கிடந்து மாரடிப்பே. நாளகைக்கு என்கண்ணுக்கப் பிறகு உன் வயசும் போன காலத்துல என்ன மாதிரி ஒரு சீக்கு நொடின்னு பட்டுத்துக்கிட்டா உனக்குன்னு யாரிருக்கா?"

""ஒரு ஆதரவா உண்டுமா. ஒரு வறெந்தி தண்ணி வகைக்கெ முடியுமா? கபே பாரில் லாம கிடக்க வேண்டியதுதான். ஆத்தா ஒன் நல்லதுக்கு சொல்றனே. தனக்குன்னு இருந்தாதான் அவக்குன்னு உதவும். ஒன்னும் தப்பில்லை... ஒரு பிள்ளையைப் பெத்துக்கோ. துட்டுக்குத் துட்டும் ஆச்சி. பார்த்தையில்லே யாரையாவது கடைக்க முடியுதா... இந்த ஊர்ல யாரும் கடைக்க கொடுப்பார்களா நமக்கு?"

வெயிலான வெயிலின் சட்டையும்தாண்டி கார், பஸ் இரு சக்கர வாகனங்கள் நெரிசலான பனாரில் மனிதர்களுக்குள் போய்க் கொண்டிருந்த பங்கஜத்தம்மாளுக்கு நினைவுகள் வெயில் அலைகளோடும் அலைகளாய்க் கரைந்து கொண்டிருக்க பின்னால் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

பரேப் பாதி ரோட்டை மறித்து மறித்து விலகுகிற மாதிரி முனிச்சி பாவமாய் நடந்து வந்து கொண்டிருந்தாள்.

""ஐயோ பாவம்... ஆம்பளைகள்னா முகஞ்சுளிச்சவளை லொங்குனவளை தர விலகி ஓடினவளை அச்சுறுத்தி நயந்து பச்சி ஓத்துக் கொள்ளச் செய்துட்டமே. அது நெசம்மாவே அவளோட பிற்காலத்துக்கான ஏற்பாடா, இல்லை காசுக்காக அப்பொ நானா ஏற்படுத்துக்கிட்ட சமாதானமா? எத்தனை ஜென்மம் எடுத்துதாலும் எனக்கு இந்தப் பாவம் தொலையுமா?" கண் கலங்கியது. முடியவில்லை. தாங்க முடியவில்லை. யம்மா. சாலையின் இடது பக்கம் உயர்ந்திருந்த சர்ச்சு கேட்டருகேயிருந்த வபேப் மரத்து நிழலில் ஒதுங்கி உட்கார்ந்தாள்.

""இப்பபிவாம்மா முனிச்சி..." இரபைப்பு அதிகமாய் இருந்தது.

Written by

Saturday, 23 April 2005 19:29 - Last Updated Monday, 05 October 2009 05:51

""என்னாலே இனிமே ஒரு எட்டு எடுத்து வகைக்க முடியாது. அந்தா அந்தப் பக்கம்... நாலு கடதை எள்ளி பெரிய மஞ்சக்கட்டம் இருக்கு பாரு. அதான் தர்மாஸ்பத்திரி. போ, இந்த மாதிரி இதான் மாசம், இடுப்பு நின்று நின்று வகைக்குன்னு சொல்லு... என்னால துப்புரவா நடக்க முடியல... போ..."

..

""இந்தா இடுப்பு வகைக்குல்லே... வலிதாங்க மாட்டாம கண்ணீர் விடுறயிலல்லே.. இப்பக் கட்ட புருசம் பரே சொல்ல மாட்டனேனா அப்படியென்ன திமிரு" என்றாள் நர்ஸ்.

முனிச்சியின் உருண்டைக் கண்கள் நாலாபுறமும் சுழன்றன. "அங்மா" "பங்ஹங்ம்" என்ற இரண்டு பெயர்கள் தவிர உலகத்தில் அவளுக்கு வேறே பெயர்கள் கிடையாது. வலியில் நங்ஙோ... நங்ஙோ... என்று வாய் திறந்து மெக்கின் வழியே தொடர்ந்து ஒலித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

""இந்தா அடுத்தாளுக்கு வழிவிட்டு விலகி நில்லும்மா பிபிவாதம் பண்ணிக்கிட்டு" நர்ஸின் அதட்டலில் கிந்தி கிந்திப் போய் அருகிலிருந்த ஜன்னல் கம்பிகளைப் பிடித்துக் கொண்டாள் முனிச்சி. ரொம்ப நேரம் ஊமையாய் அழுதாள்.

வந்திருந்த பெரும்பாலான கிராமத்து ஜனங்கள் ""ஐயோ பாவமே அது உசிருக்கு எப்படி வருதோ" என்று சமீபித்து நின்றுது.

Written by

Saturday, 23 April 2005 19:29 - Last Updated Monday, 05 October 2009 05:51

இரண்டு நர்சுகள் டப்ட்டிக்கு மாறினார்கள். "என்ன வளியே கப்ட்டம்" என்று கப்ட்டுக் கொண்டே வந்தார்கள்.

""டலெவரி கஸே. பரூகப்ட்டா முனிச்சின்னா. புருசம்பரூ கப்ட்டா வாயதைத் திறக்க அடம் பிபிக்கிறா?" புதிய நர்சுகள் அவளிடம் வந்தார்கள்.

""இந்தா துணைக்கு யாரும் இருக்காங்களா. இல்லன்னா வளியே கொண்டு போய் விடும். இந்த மாதிரி ஹாண்டிகப்ட்ட டலெவரியெல்லாம் கண்டிப்பா பிரச்சினையாத் தான் இருக்கும்.

ஏதாவதுன்னா யார் பதில் சொல்கிறது? ரெண்டு பரோ பிபிச்சு வளியே கொண்டு போய் விடும்மா."

ரெண்டு பரே என்ன செய்வதென்று பாவமே என நினைத்து இருபுறமும் தாங்கினார்கள். முனிச்சியின் வாயிலும் மப்க்கிலும் இளங்கன்றின் மப்க்கிலிருந்து வருகிற மாதிரி விளக்கண்ணெய் மாதிரி வளள்ளை திரவம் சூரந்து கொண்டேயிருக்க நங்கே... நங்கே... நங்கே என்று திகராயபப்ட்டு அடிகளையெடுத்து வதைத்தாள்.

Written by

Saturday, 23 April 2005 19:29 - Last Updated Monday, 05 October 2009 05:51

நர்ச்சுகளின் அடுத்த வலேகைள் துவங்கின.

ரணெண்டு பணைகள் அழுத மாதிரியான முகத்தை வதைத்துக் கொண்டு ""தாயி தாயி அந்தக் காலு ஓச்சமான பொண்ணு நடக்கமாட்டாம கிறங்கிருச்சி. கன்னிக் குடம் உடனஞ்சி போச்சும்மா. நீங்கதான் அதக்காப்பாத்தணும். வயித்துலயிருக்கிற உசிரு அக்கியை குபிச்சிருச்சினா ரணெண்டு உசிருக்கும் ஆபத்துதாயி. நீங்கதா கொஞ்சம் தயவு பண்ணணும்."

""பாத்தீங்கள்ல நாங்க எத்தனை கசேசுக்கு பதில் சொல்லணும். இப்படி இடத்துல வந்து புருசன் பரேசைச் சொல்லாம பிடிசாதனை பண்ணுனா என்ன அர்த்தம்? டாக்டரம்மா வறே இன்னகைக்கி மட்டு சரியில்லாம இருக்காங்க."

""என்னமோ தாயி நாங்களும் சத்தம் போட்டு வதைது கட்டேட்டுப் பார்த்தோம். ஓரு வடிய்யா முழிக்கா. இடுப்பு வலியில புத்தி மிரண்டு போச்சோ என்னமமோ. நீங்கதான் அந்த விவரங் கெட்டதைக் காப்பாத்தணும் நாங்க துணைக்கு நிக்கிறோம்மா."

""சரி சரி கட்டிட்டிட்டு வாங்க."

அந்த ரெண்டு பணைகளும் முனிச்சி சாயந்து கிடந்த ஜன்னல் அருகே ஓபினார்கள்.
அவள் அங்கே இல்லை.

.....

நெரிசலான மயின் ரோட்டில் போக்குவரத்துக்கு நடுவிலே கொஞ்ச நேரம் நடக்கிறதும்
பிறகு உட்கார்ந்து தவழ்ந்துமாய் முனிச்சி உச்சி வயிலில் நகர்ந்து நகர்ந்து போய்க்
கொண்டிருந்தாள். எதிர்ப்படிகிற ஆள்களை உச்சியில் அண்ணாந்து பார்த்து "எங்
புருசங் பரே என்ன" "எங் புருசங் பரே என்ன" என்று கேட்டுக் கொண்டே வயில்
தரையில் ஊர்ந்தாள்.

""அடியே... அடியே... ஏ முனிச்சி ஆத்தா இங்கே இருக்கன்தி. ஏ... முனிச்சி அட
பாதகத்தி" — சர்ச்சின் முன்னால் வபே பமரத்தடியில் சாயந்து கிடந்த பங்கஜத்தம்மா
சத்தமிட்டு சத்தமிட்டு அடக்க முடியாத இராமலில் இரண்டு கைகளையும் நீட்டி
அழைத்தாள். எழுந்திருக்க முயன்றாள். முடியவில்லை. ஆத்தாளை ஒரு மயின்றாம்
மனுஷியைப் பார்க்கிறமாதிரி பார்த்துவிட்டுத் திரும்பவும் ஊர்ந்து
எதிர்ப்படிகிறவர்களிடம் "எங் புருசன் பரே என்ன" என்று தலையை ஆட்டி ஆட்டிக்
கேட்டுக் கொண்டே நெடிக நிற்காமல் நடந்து கொண்டேயிருந்தாள் முனிச்சி.

மீ சை முளகைகாத வயசுப் பையன்கள். அரும்பு மீ சை வதைத் அப்பச்சிமார்கள்.
வள்ளை வடேபி நேரியல் துண்டணிந்த மூதலாளிமார்கள். கோட்டு சட்டி அணிந்த
துரமைார்கள் ஆகிய புருசர்கள் அவள் எதிரில் வந்து பின்னால் மறைந்து போய்க்
கொண்டிருந்தார்கள்.

Written by

Saturday, 23 April 2005 19:29 - Last Updated Monday, 05 October 2009 05:51

ஏற்ற வித்தியாசமான மனிதர்கள் பிடித்த சுவப்பாடசாயந்தபடியும் ஆடியபடியும்
மயானத்தை நோக்கி விரைவதைப்போல முனிச்சி போய்க் கொண்டிருந்தாள்.